

ngyde.com

SAMPLE BOOK

ဘရာဇီးလ်ကဗျာဆရာ
ကားလို့စ် ဒရူးမွန်ဒ် ဒီးအန်ဒရာဒီး
၏ လက်ရွေးစင်ကဗျာများ
(မောင်ဒေး မြန်မာပြန်)

SELECTED POEMS OF
CARLOS DRUMMOND
DE ANDRADE

A MODERN CLASSIC

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ကမ္ဘာကြီးက အင်မတန်ကျယ်ပြော၊ အင်မတန်ကြီးမား၊
ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသားက အဲ့ထက်တောင် ပိုကြီးမားသေး။

mgyoe.com

Cover Design: Maung Day

ဒီမှာ မော်ဒန်ကဗျာကို လစ်ရစ်ကံကဗျာနဲ့ ခွဲပြော
 ကြတာ ကြားမြင် ဖတ်သိရတာတွေ ရှိတယ်။ လစ်ရစ်ကံ
 ဆိုရင် မော်ဒန်မဟုတ်တဲ့သဘော ဆိုလိုတဲ့ သဘောတွေ
 လည်း တွေ့ရတယ်။ ဒါတော့ ပညာရှင်တွေ ပိုသိမှာပဲ။
 သူတို့ဆီမှာတော့ ဒရူးမွန်ဒ် ကဗျာတွေကို လစ်ရစ်ကံ
 အရေးအသားတွေလည်း ဖြစ် (အကုန် မဆိုလို)၊ မော်ဒန်
 ကဗျာလည်း ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ၊
 လစ်ရစ်ကံ အရေးအသားထဲမှာလည်း မော်ဒန်နစ်ဇင်၊
 မော်ဒန်အာရုံခံစားမှုတွေ ဖြစ်ရှိနေလို့လား စဉ်းစားဖွယ်ပဲ။
 ဝေးခေါင်ရဲ့ အမှာ ... မှ

ဘရာဇီးလ် ကဗျာဆရာ
ကာလို့စ် ဒရူးမွန်ဒ် ဒီးအန်ဒရာဒီး
၏လက်ရွေးစင်ကဗျာများ
မောင်ဒေး (မြန်မာပြန်)

SELECTED POEMS OF
CARLOS DRUMMOND DE ANDRADE

နဝ်ကာလများ

အမှတ် ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉ ၂၅ ၄၈ ၄၈ ၀၄၈၊ ၀၉ ၉၇၅၀၈၄၃၆၁
e-mail: theeras2001@gmail.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဘရာဇီးလ်ကဗျာဆရာ
ကားလို့စ် ဒရူးမွန်ဒ် ဒီးအန်ဒရာဒီး၏
လက်ရွေးစင် ကဗျာများ
မောင်ဒေး (မြန်မာပြန်)
ပထမအကြိမ်၊ သြဂုတ်၊ ၂၀၁၇။
အုပ်ရေ - ၅၀၀
တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ ဦးစိန်ဝင်း၊ နှစ်ကာလများစာပေ (၀၀၇၄၄)၊ ၁၀၄၊ အပေါ်ဆုံးထပ် (က)၊
အောင်ဇေယျလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ အတွင်းနှင့် အဖုံးပုံနှိပ် - ဦးအေးဝင်း
(၀၀၂၉၀)၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက်၊ အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
တွန်ပျူတာစာစီ သရုပ်။ မျက်နှာဖုံး မောင်ဒေး။

မာတိကာ

ကားလို့စ် ဒရူးမွန်ဒ် ဒီးအန်ဒရာဒီး † ၉
အရေးမပါတဲ့ အမှာ - ဝေးခေါင် † ၁၁

Some Poetry (1930) မှ ...

- ၁။ မျက်နှာပြင် ခုနစ်ခုပါတဲ့ ကဗျာ † ၂၃
- ၂။ ရေကန် † ၂၅
- ၃။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင်ပြုခြင်း ကဗျာ † ၂၆
- ၄။ Square Dance † ၂၇
- ၅။ ငယ်ဘဝ † ၂၈
- ၆။ ကဗျာဆရာဟာ လွမ်းဆွေးနေတယ် † ၂၉
- ၇။ လမ်းရဲ့ အလယ်မှာ † ၃၁

Swamp of Souls (1934) မှ ...

- ၁။ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းရဲ့ ဆွန်းနက်ကဗျာ † ၃၅
- ၂။ မျှဝေခံစားတဲ့ ကဗျာ † ၃၆
- ၃။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်မသေပါနဲ့ † ၃၇
- ၄။ လျှို့ဝှက် † ၃၉

Feeling of the World (1940) မှ ...

- ၁။ ကမ္ဘာကြီးက ပေးတဲ့ ခံစားမှု † ၄၃
- ၂။ အိတာဘိုင်ရာက လူတစ်ယောက်ရဲ့
ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်များ † ၄၅
- ၃။ လက်ချင်း ချိတ်လျက် † ၄၆
- ၄။ ကမ္ဘာကြီးကို မင်းရဲ့ပခုံးနဲ့ ထမ်းထားတယ် † ၄၇
- ၅။ အကြောက်တရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
နိုင်ငံတကာ နှိုးနှောဖလှယ်ပွဲကြီး † ၄၉
- ၆။ တမ်းချင်း ၁၉၃၈ † ၅၀

Jose (1942) မှ ...

- ၁။ ပိုးဖလံ † ၅၅
- ၂။ လယ်ကွင်းထဲက နွား † ၅၈
- ၃။ နတ်ပြည်က ကြေကွဲမှု † ၅၉
- ၄။ မိသားစုကို ဖြတ်သန်း ခရီးနှင့် † ၆၀

Rose of the People (1945) မှ ...

- ၁။ ပျိုအန်ချင်စိတ်နဲ့ ပန်း † ၆၇
- ၂။ ကဗျာ ရှာပုံတော် † ၇၀
- ၃။ ဆင် † ၇၃
- ၄။ ဓားရဲ့ လွှဲချက် † ၇၇
- ၅။ ဂါဝန် † ၇၉

New Poems (1948) မှ ...

- ၁။ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ငါ ပြုလုပ်တယ် † ၈၉
- ၂။ ရေမြုပ် သီချင်း † ၉၀

Clear Enigma (1951) မှ ...

- ၁။ အချစ် † ၉၃

Farmer in the Clouds (1954) မှ ...

၁။ အရှင်လတ်လတ် မြေမြုပ်ခံရခြင်း ✦ ၉၇

၂။ ထာဝရ ✦ ၉၈

Fair Copy of Life (1959) မှ ...

၁။ လူဆိုသည့် စကားလုံးနှင့်ပတ်သက်သော အတွေးများ ✦ ၁၀၃

Lesson of Things(1962) မှ ...

၁။ ကြွ ✦ ၁၁၁

၂။ သိပ္ပံဝတ္ထု ✦ ၁၁၂

The Loving Absence (1968) မှ ...

၁။ ဘာသာအယူ တူညီသူများ ✦ ၁၁၅

Impurities of White (1973) မှ ...

၁။ ရှုမျှော်ခင်းတစ်ခုကို ပြုလုပ်နည်း ✦ ၁၁၉

Oxtime (Three Volume, 1968/1973/1979) မှ ...

၁။ သတိထားပါ ✦ ၁၂၅

၂။ ဘုန်းကြီး လမ်းလျှောက်လာတယ် ✦ ၁၂၆

၃။ ပြည့်တန်ဆာမ ✦ ၁၂၇

Body (1984) မှ ...

၁။ လစ်ဟာမှု ✦ ၁၃၁

၂။ အမှန်တရား ✦ ၁၃၂

Farewell (1987; First Published in 1996) မှ ...

၁။ ညီညွတ်ခြင်း ✦ ၁၃၅

၂။ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ အချိန်များရဲ့ အိမ် ✦ ၁၃၆

ကားလိပ် ဒရူးမွန်ဒ် ဒီးအန်ဒရာဒီး

ကားလိပ် ဒရူးမွန်ဒ် ဒီးအန်ဒရာဒီးကို ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံရဲ့ အကြီးကျယ်ဆုံး ကဗျာဆရာအဖြစ်၊ နှစ်ဆယ်ရာစု ကဗျာသမိုင်းမှာ အရေးပါတဲ့ ကဗျာဆရာအဖြစ် သတ်မှတ်ကြပါတယ်။ သူဟာ မော်ဒန်နက္ခထိတ်တစ်ယောက်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ အချင်းများသူ၊ မဟာသန္တရသကို ကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်သူ၊ ပြီးတော့ ဘဝကို သူလိုကိုယ်လို နေထိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့သူ ဖြစ်တယ်။

သူ့ကို ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံက မိုင်းတူးတဲ့လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်တဲ့ ကျေးရွာလေးတစ်ခုမှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်။ မွေးဖွားတဲ့ခုနှစ်ကတော့ ၁၉၀၂ ပါ။ အစိုးရ ဝန်ထမ်းအဖြစ် တစ်သက်လုံးနီးပါး လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ကဗျာကို စဉ်ဆက်မပြတ် ရေးသားခဲ့ပါတယ်။ အစဉ်အလာ ကဗျာပုံစံတွေကနေ ခွဲထွက် ရေးသားခဲ့တာကြောင့် ဘရာဇီးလ် မော်ဒန်နစ်ဇင်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရသူလည်း ဖြစ်တယ်။ ဘရာဇီးလ် ကဗျာဆရာ၊ ကဗျာဆရာမတွေထဲမှာ နိုင်ငံခြားဘာသာသို့ အပြန်ဆိုခံရဆုံး ကဗျာဆရာလည်း ဖြစ်ပြန်ပါတယ်။ သူ ကွယ်လွန်ခဲ့တာကတော့ ၁၉၈၇ ခုနှစ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ယခုစာအုပ်ကို ဘာသာပြန်ရာမှာ ပင်ဂွင်းတိုက်ထုတ် Multitu-

dinous Heart စာအုပ်ကနေ ထုတ်နုတ် ပြန်ဆိုတာပါ။ အမေရိကန်နိုင်ငံ ဖွား ဘာသာပြန်ဆရာ Richard Zenith ရဲ့ မူကို အသုံးပြုထားပါတယ်။ ဒီစာအုပ်ဟာ ကားလို့စ် ဒရူးမွန်ဒ် ဒီးအန်ဒရာဒီးရဲ့ အနှစ်ခြောက်ဆယ် ကဗျာရေးသက်ကို ကိုယ်စားပြုပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အရွန်းဖောက်မှုတွေ၊ စိတ်အလိုမကျ ဖြစ်မှုတွေ၊ မြို့ပြမှာ အထီးကျန် ခံစားရမှုတွေ၊ ဘဝ ကိစ္စ တွေကို တွေးတောဆင်ခြင်မှုတွေ၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ကြည်လင်တဲ့ လစ်ရစ်ကံ အရေးအသား စသဖြင့် မြင်ကြ ဖတ်ကြရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

မောင်အေး

အရေးမပါတဲ့ အမှာ

မောင်ဒေးက သူ ဘာသာပြန်တဲ့ ကဗျာစာအုပ်တွေအတွက် ကျွန်တော့်ကို အမှာ လာရေးခိုင်းတာ ခုစာအုပ် 'ဘရာဇီးလ်ကဗျာဆရာ ကားလို့စ် ဒဂူးမွန်ဒိ ဒီးအန်ဒရာဒီး၏ လက်ရွေးစင်ကဗျာများ'နဲ့ဆို နှစ်အုပ် မြောက်ပဲ။ ဘာကြောင့် ကျွန်တော့်ကို အမှာ လာရေးခိုင်းမှန်း နားမလည်ဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ မြန်မာဘာသာစကားက လွဲပြီး အခြားဘာသာစကား မတတ်ကျွမ်းတဲ့၊ သာမန်ကဗျာ နည်းနည်းသာရေးတဲ့သူ တစ်ယောက်မျှပဲ။ စာပေနဲ့ ရသပညာ ဘာသာရပ်တွေ၊ ဝေဖန်ရေးသီအိုရီတွေလည်း ကျွမ်းကျင် နားလည်သူ မဟုတ်ပါ။ ဒဂူးမွန်ဒိ ကဗျာတွေကို မြန်မာခေတ်ပေါ်ကဗျာ (ဒီနေရာမှာ 'မြန်မာခေတ်ပေါ်ကဗျာ' ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရကို သာမန် အများ သုံးသလို ယေဘုယျပဲ သုံးပါတယ်) နဲ့ ဆက်စပ်ပြီး သူ့မှာ အမြင် တစ်ခုခု ရှိပုံပေါ်တာရယ်၊ ဘာသာပြန်အရာတွေနဲ့ ကျွန်တော် မသက်ဆိုင်တာရယ်၊ ဒီအကြောင်းနှစ်ခုဟာ ကျွန်တော်နဲ့သက်ဆိုင်ပြီး ဒီအခြေခံပေါ်ကနေ ကျွန်တော့်ဆီက သူ တစ်ခုခု ခန့်မှန်းလိုတဲ့အတွက်ကြောင့် ဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်။ ဘာသာပြန်သူ မောင်ဒေးနဲ့ သူ့ ဘာသာပြန် ကဗျာတွေကို မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။

တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဒါကို ကျွန်တော် လက်ခံလိုက်ပြီးတော့ ဘယ်

mgyoe.com

အခြေခံကနေ အမှာကို ရေးရမလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဝေဖန်ရေး သရုပ်ဖော် ချဉ်းကပ် သီအိုရီရှုထောင့်တွေကို ဆိုလိုပါတယ်။ ကဗျာတွေ ဖတ်ပြီးမှပဲ မီးစင်ကြည့် ကတော့မယ်လို့ မှန်းလိုက်ပါတယ်။ ဒါတောင် ဘာသာပြန်ထားတဲ့ စာသားသက်သက်ပဲ ဖတ်မလား၊ ယှက်နွယ် ပတ်သက်နိုင်တဲ့ အဆက်အစပ်အကြောင်းတွေကော လိုမလား ဆုံးဖြတ်ရခက်ပါတယ်။ အဆက်အစပ်ကို သိဖို့ ဘာသာစကားကိစ္စက ကျွန်တော့်မှာ မလုံလောက်ဘူး။ မြန်မာ ဘာသာပြန်ထားနှင့်တာတွေလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ကဗျာဖတ်တဲ့အခါ အဆက်အစပ် အကြောင်းတွေလည်း လိုအပ်လို့ googling နည်းနည်း လုပ်ရပါတော့တယ်။

မောင်ဒေး ဘာသာပြန် စာအုပ်ပါ နိဒါန်းနဲ့တင် စဉ်းစားစရာ၊ လေ့လာစရာ သော့ချက် စကားလုံးတွေ ကျွန်တော့်အတွက် အများကြီး ရပါတယ်။ သူ ဘာသာပြန်တာက ဒရူးမွန်ဒ် ကဗျာတွေကို အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ထားတာတွေထဲကမှ Richard Zenith ရဲ့ ပင်ဂွင်းတိုက် ထုတ် လက်ရွေးစင်မှု။ ဒရူးမွန်ဒ်က ပေါ်တူဂီအနွယ် ဘရာဇီးလ်နိုင်ငံသား ဆိုတော့ မူရင်းကတော့ လက်တင်လို ဖြစ်လိမ့်မယ်။ Mark Strand တို့ အင်္ဂလိပ်လို ပြန်တာတွေလည်း ရှိတယ်။ လက်ရွေးစင်ဆိုတာ တိုက် (သို့) လူတစ်ယောက် (သို့) အဖွဲ့တွေရဲ့ အကြိုက်ဆုံးတွေကို ရွေးထားတဲ့ သဘော။ ဒရူးမွန်ဒ် ကဗျာတွေက နှစ်ကာလအလိုက် မတူကွဲပြားတာတွေ ရှိတယ်။ နှစ်ကာလ အပိုင်းအခြားအလိုက် ထွက်တဲ့ စာအုပ်အစုံထဲက ပြန်ရွေးထုတ်ထားတော့ ခြုံငုံမိတဲ့ အနေအထားတော့ ရှိတယ်။

မောင်ဒေး မိတ်ဆက်ထားတာထဲက ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတာကို ထုတ်နုတ်ပြရရင် ဒရူးမွန်ဒ်နဲ့ သူ့အရေးအသားတွေဟာ 'မော်ဒန်နက္ခတ်တစ်ယောက်'၊ 'ဘရာဇီးလ် မော်ဒန်နစ်ဇင်ရဲ့ ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး'၊ 'ကြည့်လင်တဲ့ လစ်ရစ်က် အရေးအသား'တွေ ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ မော်ဒန်ကဗျာ ဟုတ်တာနဲ့ မော်ဒန်ကဗျာ မဟုတ်တာကို ခွဲခြားကြတာကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ မော်ဒန်ကဗျာဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းဟာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား အခြေခံအနောက်တိုင်း သိမှုထဲက modern poetry ကို တိုက်ရိုက် ဆိုပါတယ်။ ဒီအနောက်တိုင်းသိမှု အခြေခံကနေ မြန်မာဘာစကားနဲ့ ရေးတဲ့ မြန်မာ

myoee.com

မော်ဒန်ကဗျာတွေ ရှိတယ်လို့လည်း ကျွန်တော် ထင်မှတ် ယုံကြည်ပါတယ်။

မော်ဒန်နဲ့ပတ်သက်ရင် မော်ဒန်ကဗျာ၊ မော်ဒန်နစ်စ်၊ မော်ဒန်နစ်ဇင်၊ မော်ဒန် အာရုံခံစားပုံ (modern sensibility) ဆိုတာတွေ ရှိနေတော့ ဒီစကားလုံးတွေဟာ တူသလား၊ မတူဘူးလား၊ ဆက်စပ်သလား၊ ဘယ်လို ဆက်စပ်သလဲ။ ဒါတွေထဲက တစ်ခုခုနဲ့ ဆက်စပ်ရင် မော်ဒန်ကဗျာလား၊ အားလုံးနဲ့ဆက်စပ်မှ မော်ဒန်ကဗျာလား၊ မော်ဒန်နစ်ဇင် အမြင်အယူ ရှိသူဟာ မော်ဒန်နစ်လား၊ မော်ဒန်ကဗျာရေးသူဟာ မော်ဒန်နစ်လား၊ မော်ဒန်နစ်ဇင်ဟာ အမြင်အယူလား၊ အနေအထားလား၊ ဝါဒလား။ modernity ဆိုတာကကော ဘာလဲ၊ သိချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မသိ ပါဘူး။ ခုနောက်ပိုင်း ကြားသိရတာ များတာက မော်ဒန် အာရုံခံစား ပုံနဲ့ မော်ဒန်ကဗျာကို ဆက်စပ် တင်ပြမှုတွေပါပဲ။ အာရုံခံစားပုံဟာ အစ်ဇင်အဆင့်နဲ့ အတူတူပဲလို့တော့ ပြောလို့ မရသေးဘူးလို့လည်း ထင် ပါတယ်။ ထပ်တူနေတာလည်း ရှိပါမယ်။ ဒါတွေကို ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ် ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ပညာရှင်တွေမှာကို အယူအဆ မတူတာ ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ ဆုံးဖြတ် ခံယူတာတော့ ရှိတယ်။ ဒီ မော်ဒန်ဆိုင်ရာ အားလုံးဟာ ရိုမန်တစ်ကဗျာ၊ ရိုမန်တစ် သမား၊ ရိုမန်တစ်ဇင်၊ ရိုမန်တစ် အာရုံခံစားပုံတို့နဲ့ မတူဘူး။ ရိုမန်တစ် ဖြစ်မှုတွေကနေ ကျော်လွန်မှု၊ ဖောက်ထွက်မှု၊ ဆန့်ကျင်မှု သဘောမှာ အခြေခံတယ်လို့။ ဒါဟာ မမှန်ဘဲ မှားရင်လည်း မှားပါ့မယ်။ အရေးမကြီး ပါ။ ထင်မြင်တာလောက်ဆို ကျွန်တော်လို့ 'ထင်မြင်တာ'လို့ ပြောကြဖို့ ပါပဲ။

နောက်တစ်ချက်၊ ဒီမှာ မော်ဒန်ကဗျာကို လစ်ရစ်ကံကဗျာနဲ့ ခွဲ ပြောကြတာ ကြားမြင် ဖတ်သိရတာတွေ ရှိတယ်။ လစ်ရစ်ကံဆိုရင် မော်ဒန် မဟုတ်တဲ့သဘော ဆိုလိုတဲ့ သဘောတွေလည်း တွေ့ရတယ်။ ဒါတော့ ပညာရှင်တွေ ပိုသိမှာပဲ။ သူတို့ဆီမှာတော့ ဒဂူးပွန်ဒ် ကဗျာတွေ ကို လစ်ရစ်ကံ အရေးအသားတွေလည်း ဖြစ် (အကုန် မဆိုလို့)၊ မော်ဒန် ကဗျာလည်း ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ၊ လစ်ရစ်ကံ အရေးအသားထဲမှာလည်း မော်ဒန်နစ်ဇင်၊ မော်ဒန် အာရုံခံစားမှုတွေ ဖြစ် ရှိနေလို့လား စဉ်းစားဖွယ်ပဲ။ ဆရာမြဇင်က ဒဂုန်တာရာ၊ မောင်သစ်တည့်၊

ကြည်အောင်၊ မောင်ချောနွယ်တို့ရဲ့ ကဗျာလေးပုဒ်ကို ခေတ်ပေါ်ကဗျာ
တွေအဖြစ် နှိုင်းယှဉ် တင်ပြခဲ့တာကို အမှတ်ရဖွယ်ပဲ။

ထားပါတော့။ မောင်ဒေး ဘာသာပြန်ထားတဲ့ ဒရူးမွန်ဒီ ကဗျာတွေ
ကို ဖတ်ကြည့်တော့ အားလုံးနီးနီးကို ကြိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော်တို့
မြန်မာ ခေတ်ပေါ်ကဗျာဆရာတွေလည်း ကြိုက်ကြမယ်လို့ ယုံတယ်ဗျာ။
သူ့ကဗျာတွေက အစောပိုင်း၊ အလယ်ပိုင်း၊ နောက်ပိုင်း မတူတာတွေ
ရှိတယ်။ ရှေ့က ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံရေးကဗျာတွေနဲ့ နောက်ပိုင်း ရုပ်လွန်
သဘော ဆန်တာတွေအထိ ကွဲပြားမှုတွေ ရှိပေမဲ့ ကျွန်တော့် ဖတ်မှုမှာ
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ငေါငေါကြီး ပေါ်ထွက်နေတာကတော့ သူ့ရဲ့ ‘အထီး
ကျန် ခံစားမှု’ ပဲ။

‘ကားလို့ရေ ... လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ အံ့မဝင်တဲ့သူဖြစ်ဖို့၊ သူငယ်ချင်း
ရယ်လို့ မရှိသလောက်ပဲ။ ကျုပ်ကို ဘာလို့ ပစ်ထားသေးတုံး ဘုရားသခင်။
ငါ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ လမ်းရဲ့အလယ်မှာ ကျောက်တုံး
တစ်တုံး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စတွေကို ဘယ်သူ့ကိုမှ သွားမပြောနဲ့။ ဘယ်သူမှ
မသိဘူး။ သိလာမှလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ် မှတ်မိတာတွေကို ပြန်လည်
တွေးရင်း ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြီး ကျန်ရစ်မယ်။ ကျုပ် အနှစ်
သက်ဆုံး အချိန်ဖြုန်းနည်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာကို ခံစားခြင်းဟာလည်း၊
မင်းဟာ တစ်ယောက်တည်း မီးက ပျက်နေတယ်။ လူနှစ်သန်း နေထိုင်
တဲ့ ရီယိုမြို့မှာ ငါကတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲ။ လယ်ကွင်းထဲက နွားရဲ့
အထီးကျန်ဆန်လိုက်ပုံ။ ပြန်ကားနေတဲ့ ကွင်းထဲမှာ မိုးထိုးနေတဲ့ ရေနံတူး
စင်ကြီး။ ငါ့ရဲ့ အမြဲတမ်းတွေထဲမှာ တူညီတဲ့ လစ်ဟာမှုတစ်ခု အမြဲရှိတယ်
...’ ဒါတွေက သူ့ကဗျာတွေထဲက တိုက်ရိုက် ဖော်ပြမှုတွေ။

‘ကျုပ်ဟာ ဘုရားမဟုတ်တာ သိတယ်ဆိုရင်
ကျုပ်ဟာ အားနည်းသူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိတယ်ဆိုရင်
ကျုပ်ကို ဘာလို့ ပစ်ထားသေးတုံး၊ ဘုရားသခင်’

ဒီအပိုဒ်ကို ဖတ်ရင်း ကျွန်တော် တောင်တောင်အီအီ လျှောက်စဉ်းစား
မိပုံကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ဒါတွေဟာ ဝါကျရိုးတွေပဲ။ ဒါပေမဲ့

msboe.com

ကျွန်တော့်ပေါ် အနက်ဖြစ်လာပုံတွေက ဝိရောဓိ ဆန်လွန်းတယ်။ ဘုရားသခင် သိတယ်၊ ဘုရားသခင် ပစ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ ဘုရားသခင် ရှိသလို သူ့အဆိုတွေဟာ သူ့သိမှုနဲ့ သူ့ခံစားချက်တွေပဲ။ သူ့ကိုယ်သူ အားနည်းသူ တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ သိတယ်။ ဒါကို 'ဘုရားခင် သိတယ်ဆိုရင်' ဆိုတာဟာ ဘုရားသခင် သိလျက်သားနဲ့၊ ဘုရားသခင် သိတယ်လို့ ဆိုလိုရာလည်း ရောက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ပစ်ထားတယ်လို့ ဆက်ပြောတော့ ဘုရားသခင်က ပစ်ထား၊ မထားတော့ မသေချာဘူး။ သူက ပစ်ထားခံရတယ်လို့ ခံစားနေရတာ သေချာတယ်။ ဘုရားသခင်ဟာ သိရင် ပစ်ထားတတ်တဲ့အမျိုး မဟုတ်ရဘူး။ ခု ဘုရားသခင်က ပစ်ထားတယ်ဆိုတော့ အပေါ်က အဆိုတွေနဲ့ပတ်သက်ရင် ဘုရားသခင် မသိလို့ လို့ အဓိပ္ပာယ်ထွက်နေပြန်တယ်။ ဘုရားသခင် သိတယ်၊ ဘုရားသခင် ပစ်ထားတယ် ဝါကျတွေဟာ ဘုရားသခင်ရှိမှု အခြေခံကို ဖော်ပြနေရင်း တစ်ပြိုင်တည်း ဘုရားသခင် မသိဘူး။ ဘုရားသခင်(ကယ်တင်ခြင်း) မရှိဘူးလို့ ဆိုလိုရာလည်း ရောက်နေတယ်။ ကျွန်တော်က စာသားတွေ အနက်ထွက်နိုင်ပုံကို စဉ်းစားနေတာပါ။ ဒါမျိုးတွေ စာပေအရေးအသားတွေမှာ အများကြီး ရှိတယ်။ မဆန်းဘူး။ မြန်မာလို ဘယ်လိုပြောရမလဲ ကျွန်တော် မသိဘူး။

ဒဂူးမွန်ဒ်ဟာ ဘဝရဲ့ ဖြစ်ရှိနေမှုကို ဖန်ဆင်းရှင်တွေ၊ ဘုရားသခင်တွေကို မေးခွန်းထုတ်တယ်။ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့မှုတွေ ခံစားရတယ်။ ဖြစ်ရှိနေတဲ့ ဘဝရဲ့ ဝေဒနာကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားတယ်။ သူ့ကဗျာတွေထဲမှာ ဘယ်ကရောက်မှန်း မသိဘဲ အလင်းရောင်တွေ ရောက်လာတယ်။ စုံတွဲအကတွေမှာ မပါဝင်တဲ့ အခြားသူတစ်ယောက်က စုံတွဲတွေရဲ့ အကကို ညွှန်ကြားသလိုမျိုး၊ အဖြစ်အပျက် ဇာတ်လမ်းထဲ လုံးဝ မပါဝင် မပတ်သက်သူ (က/နဲ့) ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ်သွားတယ်။ ဖြစ်ရှိနေမှုအားလုံးရဲ့ မူလအစကို ပြန်ဆန်းစစ်ရင် တကယ်မရှိပဲ ချဲ့ကားထားမှုကနေ ဝေဆာဖူးပွင့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အလင်းရောင်ထဲမှာပဲ ပိုးဖလံဟာ ပိတ်မိနေပြန်တယ်။ အလင်းရောင်ရယ်၊ လည်နေတဲ့ အလင်းရောင်ထဲ ပိတ်မိနေတာကိုပဲ ဖြစ်ရှိမှုလို့ သူ ခံစားတယ်။ ကြည်အေးရဲ့ သစ္စာသစ် ဖြတ်ဝင်လာ။ အိန်ဂျယ်တွေ အတောင်ကျွတ်ပြီး ပြိုကျတော့

မယ်။ နတ်ပြည်အတွက် ဘုရားသခင်က ကြေကွဲနေတယ်။ သူဟာ သူ့
ကိုယ်သူ သော့ ပါသလားလို့ မေးနေတယ်။ နေလုံးဟာ သေလိုက်၊ ရှင်
လိုက်၊ ဒဏ်ရာတွေကလည်း စိုလိုက်၊ ခြောက်လိုက်။ သူက 'ဆင်'ကို
တည်ဆောက်နေတယ်။ လူကြားထဲ လမ်းလျှောက်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ
ကျောက်တစ်တုံးလို ထင်မြင် ခံစားရင်း သေတယ်ဆိုတာ မိမိကိုယ်မိမိ
ပြန်ပြီး ဆာလောင်တာမျိုးလားလို့ သူ့မှာ သေဆုံးလိုစိတ်တွေ၊ သေခြင်းကို
စူးစမ်းလိုမှုတွေ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ လမ်းတွေဟာ အသုံးမကျဘူး၊ ဘယ်
ကားမှ သူ့ကို ဝင်တိုက်မသွားကြဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်လို့ သူ
မရေရွတ်တော့မယ့်နေ့ ရောက်လာမှာကို သူ သိနေတယ်။ အပျော်ရယ်လို့
မရှိဘဲ အလုပ်လုပ်ရင်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတဲ့ ကမ္ဘာ၊ မိုးရွာတာ၊
စစ်ဖြစ်တာ၊ အလုပ်မရှိတာ၊ မမျှတတဲ့ ဝေခြမ်းမှုတွေ ... ဒါတွေဟာ
အလင်းလို နောက်ထပ်လည်နေတဲ့ ယန္တရားတစ်ခု။

လူဟာ လူကို မပြုလုပ်ခင်မှာ
မိမိကိုယ်မိမိ
ဘယ်လိုပြုလုပ်သလဲ။

သူ့ရဲ့အဖေကို ပြုလုပ်
သူ့အဖေရဲ့ အဖေကို ပြုလုပ်
နောက်ထပ် အဖေတွေကို ပြုလုပ်။

ပြီးတော့ ပထမဆုံးလူသား မတိုင်ခင်က
အဖေကို ပြုလုပ်၊ အဲသလိုလား။
လူဟာ ဘယ်လောက် တန်သလဲ။

'လူ ဘာကြောင့် ငိုတာလဲ
လူဖြစ်ခြင်းရဲ့ဝေဒနာကို
ဘယ်မျက်ရည်က သက်သာစေမှာလဲ'

‘အိတာဘိုင်ရာဟာ နံရံပေါ်က ဓာတ်ပုံတစ်ခုပဲ
ဒါပေမဲ့ အဲဒီဓာတ်ပုံဟာ နာကျက်ကိုက်ခဲနေ’

‘ညှို့ကိုဖောက်ထွင်းဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ အဲဒီအရာဟာ
ပိုးဖလံတစ်ကောင် သက်သက်တော့ မဟုတ်ဘူး
အဲဒါဟာ လူယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့
ညှင်ညှင်သာသာကလေး အမောဖောက်နေတဲ့
လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်ပါတယ်’

ဒရူးမွန်ဒ်မှာ ဖြစ်တည်မှုပဓာန အမြင်နဲ့ ခံစားမှုတွေ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဖြစ်တည်မှုပဓာန ဆိုတာကို existentialism အတွက် သုံးပါတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာ မှားရင်လည်း မှားမယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာက ဖြစ်တည်မှုပဓာန သမားတွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ ရှိမှုကို လက်မခံနိုင်တဲ့အခါ လူဟာ လွတ်လပ်လာတယ်။ လွတ်လပ်ရင်းနဲ့ အတူ အထီးကျန်လာတယ်။ ဘုရားသခင် မရှိတော့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်၊ အနှစ်သာရ၊ ကျင့်ဝတ်တန်ဖိုး စံနှုန်းတွေကို ကိုယ်တိုင် တည်ဆောက်လာရတော့တယ်။ ကိုယ်တိုင် တည်ဆောက်ရတော့ အားကိုးရာ မဲ့လာတယ်။ ကိုယ့်တာဝန်လည်း ကိုယ် ပြန်ယူရပြန်တော့တယ်။ ဒီအခါ လွတ်လပ်မှုကပဲ မလွတ်လတ်မှု ပြန်ဖြစ်လာပြန်တယ်။ (ငါ့ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ လူတန်းစားက ငါ့ကိုချည်နှောင်တယ်/ ပျို့အန်ချင်စိတ်နဲ့ ပန်း) ဘုရားသခင်ကို လက်ခံတဲ့ ဖြစ်တည်မှုပဓာနဝါဒ သမားတွေလည်း ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။ သူတို့ ပြဿနာကျတော့ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ မသိဘူး။ ဒရူးမွန်ဒ်ဟာ ပြည့်စုံတဲ့ မိသားစု အသိုက်အဝန်းကနေ ပေါက်ဖွား ကြီးပြင်းလာသူပါ။ အတိတ်မှာ လူမည်း ကျွန်အခြွေအရံတွေတောင် ထားနိုင်ခဲ့တဲ့ အခြွေအနေ ရှိပါတယ်။ သူ့ အထီးကျန်ခံစားမှုက မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်း သူငယ်ချင်း ပါးရှားတဲ့ အထီးကျန်ခံစားမှုမျိုး မဟုတ်ဘူး။ သူ့ ခံစားမှုက လူ့အဖြစ်ရဲ့ အထီးကျန် ခံစားမှုပါ။ သူ့ခံစားမှုတွေကို ဖြစ်တည်မှု ပဓာနဝါဒလို့ ကျွန်တော့် ထင်မြင်ချက်ဟာ မှန်ခဲ့ရင် သူဟာ မော်ဒန်နစ်၊ မော်ဒန်နစ်ဇင်ထဲ အကျုံးဝင်ပြီး သူ့ကဗျာတွေကိုလည်း မော်ဒန်နစ်

ကဗျာတွေလို့ ပြောရမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ ခေတ်ပေါ်
ကဗျာမှာ ရေးပုံ၊ ဝါဒ၊ လမ်းကြောင်း မတူတာတွေထဲက ထွန်းဝေမြင့်၊
စိုင်းဝင်းမြင့်တို့ ကဗျာတွေမှာ လိရစ်ကံ အရေးအသားလည်းဖြစ်၊ မော်ဒန်
ကဗျာလည်း ဖြစ်တာမျိုးတွေ ရှိနေမလား။

ဒရူးမွန်ဒ် ကဗျာတွေဟာ၊ စိတ်ခံစားမှု၊ အာရုံခံစားမှု၊ နိမိတ်ပုံတွေ
နဲ့ အက်ပီဖနီ ဆန်တာတွေ တည်ဆောက်ထားတယ်။ သူ့ကဗျာတစ်ပုဒ်
ထဲက အလင်းရောင်၊ နေလုံး၊ တောင်တန်း၊ ကုန်းတွင်းပိုင်း စကားလုံးတွေ
ဟာ အခြားတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ပြန်ပါ၊ ပြန်ဆက်စပ်နေတတ်တယ်။ နိမိတ်ပုံတွေ
သိပ်အားကောင်းပါတယ်။

‘ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဝါရောင်ပန်းတွေက ကျုပ်တို့ရဲ့အုတ်ဂူတွေပေါ်မှာ
ပေါက်လာကြပါလိမ့်မယ်’

‘အလင်းရောင် စက်ဝန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ပိုးဖလံပေါ့’

‘တစ္ဆေသဘောက လူရှုပ်နေတဲ့လမ်းကို ဖြတ်ပြီး
တိတ်တိတ်ကလေး ရွက်လွင့်သွားတယ်’

‘အိန်ဂျယ်တွေက သူ့ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ကြတယ်
အတောင်တွေ ကျွတ်ထွက်ကုန်တယ်’

‘အဝတ်သေတ္တာတွေထဲကနေ ထွက်ကျလာတာက
ကြမ်းတမ်းတဲ့ အတိတ်ကိစ္စတွေ’

‘လမ်းပေါ်မှာ ပန်းတစ်ပွင့် တိုးထွက်လာတယ်’

ကျွန်တော့် အမှာကို ကျော်ပြီး ဒရူးမွန်ဒ် ကဗျာတွေသာ ဖတ်ကြ
ပါ။ ခင်ဗျားအတွက် ကျေနပ်မှုဖြစ်စေမှာ သေချာပါတယ်။ ‘လူ နှစ်သန်း
ကြီးများတောင်။ ငါ့အတွက် အဲသလောက်တောင် မလိုပါဘူး။ မိတ်ဆွေ

တစ်ယောက်လောက်ပဲ လိုတာပါ ... အများကြီး မလိုပါဘူး၊ မိန်းမ တစ်
ယောက်ကိုပဲ လိုတာပါ' ဆိုတာကို ဖတ်လိုက်ရရင် ခင်ဗျားလည်း ကျွန်
တော့်လို ဖြစ်သွားဦးမှာ။

ဝေးခေါင်

၂၀၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၇။

Some Poetry (1930) ♪ ...

မျက်နှာပြင် ခုနစ်ခုပါတဲ့ ကဗျာ

ကျုပ်ကို မွေးတုန်းက အရိပ်ထဲမှာနေတဲ့
 ရူးကြောင်ကြောင် နတ်တွေထဲက နတ်တစ်ပါးက ပြောတယ်
 'ကားလိပ်ရေ ... လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ အံ့မဝင်တဲ့သူဖြစ်ဖို့
 အသင့်သာ ပြင်ထားပေတော့' တဲ့။

မိန်းမတွေနောက် လိုက်တဲ့ ယောက်ျားတွေကို
 အိမ်တွေက စောင့်ကြည့်တယ်။
 ရာဂစိတ်တွေသာ အခုလို ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်မနေဘူးဆိုရင်
 နေ့လယ်ခင်းဟာ အပြာရောင် ဖြစ်သွားမှာပဲ။

ဖြတ်သွားတဲ့ ကားရထားမှာ ခြေထောက်တွေက အပြည့်ပဲ။
 အဖြူရောင်၊ အနက်ရောင်နဲ့ အဝါရောင် ခြေထောက်တွေပဲ။
 ဘာကြောင့် အဲသလောက်တောင် များရတာလဲလို့
 ကျုပ်ရဲ့ နှလုံးသားက မေးတယ်။
 ကျုပ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ ဘာမေးခွန်းမှ မမေးဘူး။

နှုတ်ခမ်းမွေးပါတဲ့ ဒီမောင်ဟာ အရာရာကို လေးနက်တယ်၊
ရိုးရှင်းတယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်ကြီးတယ်။

သူဟာ စကားမပြောသလောက်ပဲ။

နှုတ်ခမ်းမွေးပါတဲ့၊ မျက်မှန်လည်း တပ်ထားတဲ့ ဒီမောင်မှာ
သူငယ်ချင်းရယ်လို့ မရှိသလောက်ပဲ။

ကျုပ်ဟာ ဘုရားမဟုတ်တာ သိတယ်ဆိုရင်၊

ကျုပ်ဟာ အားနည်းသူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိတယ်ဆိုရင်၊

ကျုပ်ကို ဘာလို့ ပစ်ထားသေးတုံး၊ ကျုပ်ရဲ့ ဘုရားသခင်။

ကမ္ဘာကြီးဟာ အင်မတန် ကြီးမား၊ အင်မတန် ကျယ်ပြော၊

ကျုပ်ရဲ့ နာမည်ကသာ 'လယ်တော' ဆိုရင် ကာရန်တော့ မိမယ်၊

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ အဖြေတော့ မဟုတ်ဘူး။

ကမ္ဘာကြီးက အင်မတန် ကျယ်ပြော၊ အင်မတန် ကြီးမား၊

ကျုပ်ရဲ့နှလုံးသားက အဲဒီထက်တောင် ပိုကြီးမားသေး။

ဒါပေမဲ့ ဟောဒီ လမင်းကြောင့်

ဒါပေမဲ့ ဟောဒီ ဘရန်ဒီကြောင့်

ကျုပ် ဘယ်လောက်တောင် လွမ်းရသလဲဆိုတာ

ခင်ဗျားကို ပြောမပြသင့်ဘူး။ ။

Seven-Sided Poem

ရေကန်

ပင်လယ်ကို ကိုယ် မမြင်ခဲ့ရဘူး။
 ပင်လယ်ဟာ လှသလား၊ ကိုယ် မသိဘူး။
 ပင်လယ်ဟာ ခက်ထန်သလား၊ ကိုယ် မသိဘူး။
 ပင်လယ်ဟာ ကိုယ့်အတွက် အရေးမကြီးဘူး။

ရေကန်ကို ကိုယ် မြင်ခဲ့တယ်။
 အဟုတ်ပဲ မြင်ခဲ့တယ်။
 ရေကန်ဟာ ကြီးမားတယ်
 ပြီးတော့ ငြိမ်သက်တယ်။

ပေါက်ကွဲထွက်နေတဲ့ နေ့လယ်ခင်းဆီကနေ
 အရောင်တွေ မိုးရွာကျ၊
 ရေကန်ကို တဖျတ်ဖျတ် လက်စေတယ်၊
 အရောင်ရှိသမျှနဲ့ ဆေးခြယ်ထားတဲ့
 ရေကန်တစ်ကန် ဖြစ်စေတယ်။
 ပင်လယ်ကို ကိုယ် မမြင်ခဲ့ဘူး။
 ရေကန်ကို ကိုယ် မြင်ခဲ့တယ် ...

Lake

သန့်ရှင်းစင်ကြယ်အောင်ပြုခြင်း ကဗျာ

တိုက်ပွဲအလီလီ နွဲပြီးတဲ့နောက်
နတ်ကောင်းက နတ်ဆိုးကို သတ်လိုက်တယ်
ပြီးတော့ အလောင်းကို မြစ်ထဲ ပစ်ချလိုက်တယ်။

မြစ်ရေဟာ သွေးကြောင့် ညစ်ပေ စွန်းထင်းကုန်တယ်။
အနီရောင်ဟာ တော်တော်နဲ့ မပျောက်တော့ဘူး။
ငါးတွေလည်း အားလုံး သေကုန်တယ်။

ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့မှာ ဘယ်ကလာမှန်း မသိတဲ့
အလင်းရောင်တစ်ခု ရောက်လာပြီး
ကမ္ဘာကြီးကို လင်းချင်းပစ်လိုက်တယ်။
နောက်ထပ် နတ်တစ်ပါးက တိုက်ပွဲဝင် နတ်ရဲ့ ဒဏ်ရာကို
ဆေးထည့်ပေးတယ်။ ။

Purification Poem

Square Dance

ယျိုအောင်က ထရေဇာကို ချစ်တယ်။
ထရေဇာက မရီယာကို ချစ်နေတဲ့ ဟိုင်မွန်းဒိုကို ချစ်တယ်။
မရီယာက လီလီကို ချစ်နေတဲ့ ဟွားကင်းန်ကို ချစ်တယ်။
လီလီက ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဘူး။
ယျိုအောင်က အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကို ရောက်သွားတယ်။
ထရေဇာက သီလရှင် ဝတ်သွားတယ်။
ဟိုင်မွန်းဒိုက ယာဉ်တိုက်မှုတစ်ခုမှာ သေဆုံးသွားပြီး
မရီယာက အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ်တယ်။
ဟွားကင်းန်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားပြီး
လီလီက ဂျေပင်တိုဖာနန်ဒက်စ် ဆိုတဲ့လူနဲ့ လက်ထပ်သွားတယ်။
အဲဒီ ဂျေပင်တိုဖာနန်ဒက်စ်ဟာ ဒီဇာတ်လမ်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ဘူး။

မှတ်ချက် - Square Dance ဆိုတာ ကျေးလက် ရိုးရာအကတစ်မျိုး ဖြစ်ပါတယ်။
စုံတွဲ လေးတွဲက လေးထောင့်ပုံစံ မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး အခြားလူတစ်ယောက်
က သူတို့ ဘယ်လိုလှုပ်ရှားရမယ် ဆိုတာကို တိုင်ပေးရတာ ဖြစ်တယ်။

ငယ်ဘဝ

အဖေက လယ်တောဘက်ဆီ မြင်းစီးပြီး ထွက်သွားတယ်။
 အမေက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး အဝတ်ချုပ်တယ်။
 ညီငယ်လေးကတော့ အိပ်နေတယ်။
 ကျုပ်ကတော့ သရက်ပင်တွေ ကြားမှာ တစ်ယောက်တည်း
 ရော်ဘင်ဆန်ခရူးဆိုး ဇာတ်လမ်းကို ဖတ်နေတယ်။
 ဘယ်သောအခါမှ မပြီးဆုံးနိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်း။

မွန်းတည့်ချိန်ရဲ့ အလင်းရောင်ဖွေးဖွေးထဲမှာ
 အသံတစ်ခုက ကျုပ်တို့ကို ကော်ဖီသောက်ဖို့ လှမ်းခေါ်တယ်။
 အဲဒီအသံဟာ ကျွန်စနစ်ကို ကျင့်သုံးခဲ့စဉ်ကာလက
 တဲကုပ်တွေထဲမှာ သားချောတေးတွေကို သင်ယူခဲ့ပြီး
 အဲဒီသားချောတေးတွေကို ဘယ်တော့မှ မမေ့တော့တဲ့ အသံပဲ။
 ကော်ဖီဟာ အာဖရိကန် အိမ်ဖော်မကြီးလိုပဲ နက်မှောင်၊
 အနံ့ပြင်းတဲ့ ကော်ဖီ၊
 အရသာရှိတဲ့ ကော်ဖီ။

အဝတ်ချုပ်နေတဲ့ အမေက ကျုပ်ကို ကြည့်ပြီး ပြောတယ်။
 'ရှူး ... တိုးတိုး ... ကလေး မနိုးစေနဲ့' တဲ့။
 ပြီးတော့ ခြင်တစ်ကောင် နားနေတဲ့ ကလေးပုခက်ကို ကြည့်တယ်။
 သက်ပြင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း ချတယ်။

ဟိုးအဝေးမှာတော့ အဖေဟာ မွေးမြူရေးခြံရဲ့
 အဆုံးမရှိတဲ့ စားကျက်မြေပေါ်မှာ မြင်းစီးနေတယ်။

ကျုပ်ရဲ့ ဘဝဇာတ်လမ်းဟာ ရော်ဘင်ဆန်ခရူးဆိုးထက်
 ပိုပြီး လှပါလားဆိုတာကို ကျုပ် မသိခဲ့ဘူး။

Childhood

ကဗျာဆရာဟာ လွမ်းဆွေးနေတယ်

ကဗျာဆရာ စီးလာတဲ့ ရထား ဘူတာရုံမှာ ဆိုက်တယ်။
 ကဗျာဆရာ ရထားပေါ်က ဆင်းတယ်။
 ကဗျာဆရာ တက္ကစီ ငှားတယ်။
 ကဗျာဆရာ ဟိုတယ်ကို သွားတယ်။
 အခြား သူသူငါငါ လူပုဂ္ဂိုလ်များလိုပဲ
 ဒီကိစ္စတွေကို ကဗျာဆရာက ဆောင်ရွက်နေချိန်မှာ
 သူ့ကို အော်ဟစ် ချီးမြှောက်သံတွေက
 ကားဟွန်းသံတွေလို လိုက်ပါလာတယ်။
 တလူလူ လွင့်နေတဲ့ အလံတွေက လမ်းဖယ်ပေးကြတယ်။
 ဂီတအဖွဲ့တွေက တီးမှုတ်ကြတယ်။
 ကောင်းကင်မှာ မီးရှူးမီးပန်းတွေ ဖောက်ကြတယ်။
 မိန့်ခွန်းတွေ။ မြက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ လူတွေ။
 ပြီးတော့ ကင်မရာတွေက ရိုက်ဖို့အသင့်။
 ကားတွေက လုံးဝမရွေ့ဘဲ ရပ်နေတယ်။
 အော်ဟစ် အားပေးသံတွေ ဆူညံ ...
 ကဗျာဆရာဟာ လွမ်းဆွေးနေပါတယ်။

လက်ရှိအစိုးရက ခင်းထားတဲ့
 စင်္ကြံပေါ်က သစ်ပင်တစ်ပင်ထဲမှာ၊
 အရောင်စုံ ပိုစတာတွေနဲ့ အကျဉ်းကျသလို ဖြစ်နေတဲ့
 သစ်ပင် ဝဝတုတ်တုတ်ကြီးထဲမှာ၊
 ဘယ်သူမှ သတိမထားမိတဲ့ သာမန် သစ်ပင်တစ်ပင်ထဲမှာ
 ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်ကောင် သီချင်းဆိုနေတယ်။
 ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိတဲ့ ပုစဉ်းရင်ကွဲတစ်ကောင်ဟာ
 ဘယ်သူမှ လက်ခုပ်မတီးတဲ့ သီချင်းကို ဆိုနေတယ်။
 ခြစ်ခြစ်တောက်ပူတဲ့ နေထဲမှာ သူ သီချင်းဆိုနေတယ်။

ကဗျာဆရာ ဓာတ်လှေကားထဲကို ဝင်တယ်။
 ကဗျာဆရာ ဓာတ်လှေကားနဲ့ တက်သွားတယ်။
 ကဗျာဆရာ အပြင်မထွက်ဘဲ အခန်းအောင်းတယ်။

ကဗျာဆရာဟာ လွမ်းဆွေးနေပါတယ်။ ။

Social Notes

လမ်းရဲ့အလယ်မှာ

လမ်းရဲ့အလယ်မှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံး
 ကျောက်တုံးတစ်တုံး လမ်းရဲ့အလယ်မှာ
 ကျောက်တုံးတစ်တုံး
 လမ်းရဲ့အလယ်မှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံး

ငါ့ရဲ့မောပန်းနေတဲ့ မျက်စိ အာရုံခံလွှာတွေရဲ့ သက်တမ်းမှာ
 အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။
 လမ်းရဲ့အလယ်မှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံး ရှိနေတာကို
 ငါ ဘယ်တော့မှ မေ့လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး
 ကျောက်တုံးတစ်တုံး လမ်းရဲ့အလယ်မှာ
 လမ်းရဲ့အလယ်မှာ ကျောက်တုံးတစ်တုံး။

In the Middle of the Road

Swamp of Souls (1934) ♪ ...

ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ မျှော်လင့်ခြင်းရဲ့ ဆွန်းနက်ကဗျာ

ကားရထားနဲ့ ငါ လွဲသွားတယ်၊ ပြီးတော့ မျှော်လင့်ခြင်းနဲ့
လွဲနေတယ်။ စိတ်ဓာတ်တွေ ကျပြီး အိမ်ဘက်ကို
ဦးတည်လိုက်တယ်။ လမ်းဟာ အသုံးမကျဘူး
ပြီးတော့ ဘယ်ကားမှ ငါ့ကို ဝင်တိုက်မသွားဘူး။

လမ်းတွေအားလုံး ဆုံစည်းသွားတဲ့
ခပ်ပြေပြေ ကုန်းစောင်းပေါ်ကို ငါတက်မယ်။
အဲဒီလမ်းတွေ နောက်ကို ပြန်ပြီး ခြေရာခံလိုက်ရင်
ချဲ့ကားထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေဆီ ရောက်မယ်။

ငါ ဝေဒနာခံစားနေရသလား ငါ မသိဘူး။
ဒါမှမဟုတ် အခုလို စေးနဲ့တွန့်တိုတဲ့ ညမှာ
တစ်စုံတစ်ယောက်က နားလည်ရခက်တဲ့ ပုလွေဂီတကို တီးမှုတ်ပြီး

ပျော်ပါးနေသလား ဆိုတာလည်း ငါ မသိဘူး။
ငါတို့တစ်တွေဟာ ခေတ်ပေါင်းများစွာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ငိုနေခဲ့ကြရတယ် ဆိုတာတော့ ငါ သိတယ်။
ဟုတ်ပါ့၊ အစဉ်ထာဝရကြီး ငိုနေရဦးမှာ။ ။

Sonnet of Missing Hope